

Prædiken til 16. søndag efter Trinitatis

Luk. 7, 11-17

”Unge mand”, sagde Jesus til den døde, ”jeg siger dig: Rejs dig op!” Og så rejste den unge mand sig op og begyndte at tale. Og Jesus gav ham til hans mor.”

Det er jo noget helt igennem usandsynligt, det som evangelisten Lukas fortæller om i læsningen til i dag. At en død bliver vakt til live og rejser sig op. Det er i hvert fald noget så enestående og ekstraordinært, at vi er på det rene med, at det aldrig vil kunne finde sted i vores liv.

Alligevel vil jeg hævde, at disse få ord rummer alt det, som Jesus gør gældende og det kristne evangelium drejer sig om. ”Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!”. For det er jo det, der sker overalt, hvor Jesus bevæger sig hen. Mennesker rejser sig; de løftes op til livet med hinanden, de får ikke lov til bare at blive liggende, prigsivet omstændighederne og afmægtige i forhold til deres liv. Ja, jeg kan faktisk ikke, når jeg lige tænker efter, komme i tanker om en eneste historie fra Det ny Testamente, hvor Jesus kommer hen til en sygeseng og taler med den syge, trøster og velsigner, men lader den syge blive liggende, hvor han er. Det ender altid med et: Rejs dig! Eller: Tag din seng og gå! – for der er et liv, der venter dig, der er noget

du skal, noget som er vigtigere end at blive liggende her.

Det er i hvert fald bemærkelsesværdigt, at i Det ny Testamente får mennesket aldrig lov til bare at være offer. Offer for omstændighederne, for sygdommens magt, for uretfærdighed eller selvbefrejdelse eller en lamende følelse af skyld – eller hvad der nu ellers får os til at gemme os og lægge os ned. For vi skal rejse os som frie mennesker, vi skal turde leve livet med hinanden, det er det, det drejer sig om.

Ja, ingen er for små eller for usle til dette liv. Jesus forlener hvert enkelt menneske han møder med en værdighed, som gør, at det kan ranke sig og tage imod al tilværelsens herlighed på ny. Og ingen kan undskylde sig. Da Jesus står blandt de syge og forkrøblede ved Betesda Dam, som på bestemte tidspunkter har helbredende kræfter i sig, og ser en mand, der har ligget ved bredden i 38 år, så siger han ikke til manden: ”Det er også synd for dig, nu er det din tur til at blive rask”. Han spørger ham derimod: ”Vil du være rask?”. For han ser, hvordan manden er fyldt af forbitrede tanker om sin usle skæbne, og om at det også er de andres skyld, at han ligger dér! ”Jeg har jo ikke et

menneske, der vil hjælpe mig”, siger han, ”de andre når altid ned i vandet før mig!” Skønt det sikkert er rigtigt, at han har været ladt i stikken, så hjælper hans undskyldning, anklage, hans harme eller selvynk ham ikke.

For livet er en gave, og det er noget, vi selv skal tage imod. Og at rejse sig, det er på én gang noget, vi får givet ved en guddommelig kraft, og noget vi selv skal være med i og lægge krop og hjerte i. Rejs dig og tag din bære og gå, siger Jesus til ham til sidst. Og manden rejser sig og går omkring, på vej ind i det svære, vidunderlige liv.

At rejse sig, det er det, som det hele drejer sig om; møde livet, være på højde med det - det er også at kunne lægge de alt for begrænsede forestillinger om livet og lykken bag os, som vi ofte sidder med.

I Apostlenes Gerninger fortælles der om en tigger, der sidder ved porten ind til tempelpladsen. Da han ser apostlene Peter og Johannes gå forbi, beder han dem om en almisse. Men de ser begge fast på ham, og Peter siger: ”Se på os!” Han ser spændt på dem med forventning om at få noget af dem. Men Peter siger: ”Sølv eller guld har jeg ikke, men jeg giver dig, hvad jeg har: I Jesu Kristi, nazarærens, navn, stå op og gå!”

Det er livet, hvor vi ser hinanden ind i øjnene og mødes ansigt til ansigt, det oprejste, sårbare, risikable liv, det er det, det drejer sig om. Det er det, evangeliet vil give os del i, ikke sølv eller guld eller noget andet som gør tilværelsen overskuelig og bekvem.

Du til livet mig skal vække ved din stor’ oprejsnings kraft!

synger vi i en påskesalme, som vi egentlig

godt kunne have sunget i dag. For det er det, der først og sidst er det afgørende. Der er altid et liv, som kalder på os, og som vi skal løftes op i. Det er der i livet, men også i døden, ingen af os er skabt til bare at hvile eller sidde i fred.

Og med dette at vi også skal oprejses til liv i døden, er vi tilbage, hvor vi begyndte, nemlig i beretningen om enken fra Nain og hendes døde søn.

For selvfølgelig er det en aldeles enestående begivenhed, Lukas fortæller om. Vi hører jo ikke om, at nu kommer folk til Jesus med deres døde, for at han skal gøre dem levende. Døden er og bliver et vilkår, vi ikke kommer uden om.

Men hvad betyder beretningen så? Hvad er det så, Lukas vil vise og fortælle, uanset om der så faktisk har fundet en dødeopvækkel-se sted eller ej.

Jo, han vil vise, at selv i døden har Gud magt til at rejse os. I døden bliver vi ikke liggende i glemsel og intethed, men vi rejses til livet i al dets fylde og kraft og herlighed. Til det evige liv. Ja, begivenheden peger naturligvis frem imod Jesu opstandelse, som er vores tegn på, at det i sidste ende er hans kærlighed, som lever og råder og er.

Men hvad så når vi kommer ud for at stå ved en kiste, hvor en af vores kære er? Er trøsten så alene det, at Gud vil rejse os engang? Sådan er der jo i kristendommen et alt omfattende håb. Men kan jeg kun håbe på ”engang”, mens jeg her i livet vil føle at tilværelsen i sin hårdhed har slået mig ned, så jeg næsten ikke formår at komme på benene mere? Så bliver tilværelsen her nemt til noget, jeg bare skal igennem.

Og det kristne evangelium er jo netop, at vi skal løftes op, rejses op - i vores sorg, i vores fortvivlelse, ja, når vi på alle måder ikke synes, at benene og livsviljen kan bære os mere. Vi skal netop ikke blive liggende og tænke, at nu er der ikke mere noget komme efter i vores liv. Men vi skal rejse os og kæmpe med det. Vi skal ikke resignere, vi skal mærke det alt sammen i os, smerten som vi ikke kommer uden om, fordi den er en følge af, at vi har elsket og holdt af, sorgen over alt det vi har mistet, men også følelsen af at vi har fået noget vidunderligt givet, og at tilværelsen stadig har noget for med os, stadig vil vise sig overvældende og vidunderlig igen.

Ja, når man er til begravelse, så skal det netop gerne være sådan, at man går fra kirken med løftet pande. Så man siger til sig selv: Nu rejser jeg mig og går ud til livet, sådan som det er. Jeg græder og ler, jeg elsker og tager fat. Jeg ved selvfølgelig, at jeg nu skal ind i noget, som er svært. Men det afgørende er, at jeg ikke åndeligt talt bliver liggende ned.

Men så er det jo alene den sørgende, der skal rejse sig og konfrontere sig med livet og ikke den døde? Ja, måske. Men jo ikke sådan at så skal vi bare glemme og lade den mistede, kære døde hvile, for at vi kan tage imod det liv, som er nyt. For i en vis forstand kan jeg altså også erfare, at den døde rejser sig sammen med mig. Ikke bogstaveligt, men i mit indre som noget levende, der bliver givet hen til mig, og som jeg har med i mit liv.

Prøv at høre den lille sekvens fra evangeliet igen: ”Unge mand”, sagde Jesus til den dø-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

de, ”jeg siger dig: Rejs dig op!” Og så rejste den unge mand sig op og begyndte at tale. Og Jesus gav ham til hans mor”.

Sådan bliver vi også hinsides grænsen mellem død og liv givet hen til hinanden. Sådan gør døden ikke kærligheden og alt det, der har været imellem os til intet, den udsletter ikke forholdet mellem os, men placerer det i en ny sammenhæng. Ja, sådan skal vi gerne en dag kunne gå videre i livet med den bevidsthed, at vi har fået noget vidunderligt med os.

Og sådan er en begravelse, og jeg er mere og mere kommet til at se den sådan, en løftelse, en oprejsning af hele vores liv. Ikke et skønmaleri, naturligvis. Men vi skal se det i dets smerte og skønhed. Vi skal vedkende os alt det, der er betydning i: de kæreste minder, længslen, håbet, kærligheden og det, der gør ondt. Vi skal for alt i verden ikke sige: det var så det. For vi står midt i det vidunderlige, selv om det er svært.

En kollega, som er præst i den anden ende af landet, fortalte mig forleden dag om en begravelse, hun havde haft. En mand i 40'erne var død af for meget alkohol og blev begravet fra et trøstesløst kapel. Der var mødt ganske lidt familie op, som ikke havde set ham i de sidste år, og så var der bænkevennerne, som var ligeså alkoholiserede som afdøde havde været, og som øjensynligt levede et ligeså udsigtsløst og usselt liv som han havde gjort. Det var så gråt og knuget og trøstesløst, som man kan tænke sig. Så nedværdigende. Dette her var en demonstration af et fallitbo, af drømme om et liv som aldrig var blevet til noget, af mennesker der var indfanget af noget, de ikke ville stå ved.

Her var ingen stolthed, ingen værdighed tilbage mere. Værst var det se moderen, som havde måttet lægge afstand til sin søn, hun havde ikke i længden kunne udholde at blive involveret i og pumpet for penge i hans selvdestruktive liv.

Var dette da alt, hvad der var tilbage til sidst? Var denne usselhed det sidste syn, det sidste ord. Nej, for kristendom handler om, at der altid er mere at sige. Der er altid mere at sige om det menneske, vi er for Gud. Og der er mere at komme efter – der er altid et liv, en kærlighed, en glæde som kalder på os dér hvor vi er. Vi får netop ikke lov til at blive liggende i vores skidt.

For vi er jo Guds elskede, som skal se og mærke det vidunderlige men svære liv. Gud slipper ikke den, han elsker. Og ligesom Gud altid har øje for det vidunderlige i sit barn, sådan vil vi også i sprækker og glimt og minder kunne genfinde det levende, åbenhjertige, længselsfulde barn.

Min kollega talte ind i deres minder, lod dem se de mange sprækker af lys, det gjorde ondt, men det blødte også sindet op, og det menneske som havde været begravet i usselhed, trådte på en måde frem og blev levende for dem igen.

Og da de gik derfra, da salmerne var sunget, ”Se nu stiger solen”, med ”at mig dagen fryder trods synd og død”, og ”Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn, ud hans hånd mig river af dødens garn”, så, sagde min kollega, så jeg mennesker, som rankede sig, som om de nu vidste, at dette liv var noget, det var Guds, det var blevet løftet op i kærlighed, det var forrevet, men det strålede alligevel, det var sårbart og skrøbeligt, men

også løftet, værdigt, fordi vi som Guds børn altid er med i noget stort.

Og denne mor havde jo nok mistet sin søn. Det havde hun sådan set gjort for længe siden, men nu blev han på en måde givet tilbage til hende igen. Nu rejste han sig så at sige fra det, han havde henligget i igennem år, som et menneske, som noget enestående, vidunderligt, krævende, besværligt, som Gud engang havde lagt i hendes favn, men som nu trådte frem for hende, som det voksne, levende, drømmende om end forslåede menneske han var.

Sådan skal vi løftes op i det lysende liv, som de mennesker vi er. Sådan skal vi alle være der. Sådan er det Guds vilje, at vi skal gives hen til hinanden. Sådan skal vi ranke os, og ansigt til ansigt, med hinanden, med døden, leve det vidunderlige, skrøbelige, besværlige liv. Vi skal tage imod og kæmpe og risikere os selv. Sådan kan vi i dette dødsmærkede liv med oprejst pande vandre ind i de levendes land. Amen.

Erik Høegh-Andersen
Jægersborg Kirke

Salmer:
743, 447, 674, 305, 321, 349, 427